

Anonimizált változat

Fordítás

C-522/21 – 1

C-522/21. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2021. augusztus 24.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. augusztus 18.

Alperes és fellebbező:

MS

Felperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[omissis]

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken**

Végzés

Az

MS, [omissis] Thür

– alperes és fellebbező –

[omissis]

és a

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [omissis] Bonn

– felperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél –

[omissis]

között növényfajta-bitorlás miatti kártérítés tárgyában folyamatban lévő jogvitában

a Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (zweibrückeni pfalzi regionális felsőbbíróság, Németország) negyedik polgári tanácsa [omissis] [az ítélező testület összetétele] 2021. augusztus 18-án

a következőképpen határozott:

- I. Az eljárást felfüggeszti.
- II. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke első bekezdésének b) pontja és második bekezdése alapján a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

Összeegyeztethető-e a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelettel (a továbbiakban: alaprendelet), különösen a 94. cikk (2) bekezdésének első mondatával a közösségi növényfajta-oltalomról [helyesen: a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról] szóló 2100/94/EK tanácsi rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében biztosított eltérés érvényesítésének végrehajtási szabályairól szóló, 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági rendelet 18. cikkének (2) bekezdése annyiban, hogy az utóbbi rendelkezésben említett feltételek mellett a díj négyszeresének megfelelő összegű minimális kártérítés követelhető?

Indokolás:

I.

A jogvitában részt vevő felek közötti vita tárgyát – a másodfokú eljárásban még releváns szempontból – a közösségi növényfajta-oltalomra vonatkozó jog alapján a nem engedélyezett vetés miatt fizetendő kártérítés képezi.

A felperes növényfajta-oltalmi jogosultak korlátolt felelősségű társaság formájában működő egyesülése, amelyet e jogosultak növényfajta-oltalmi jogaik kezelésével, különösen a tájékoztatáshoz való jog és a fizetés iránti követelések saját nevében történő érvényesítésével bíztak meg.

Az alperes egy mezőgazdasági termelő, akitől a felperes az elsőfokú eljárásban többek között azt követelte, hogy adjon tájékoztatást a közösségi jog alapján oltalomban részesülő „KWS Meridian” ősziárpa-fajta általa végzett vetéséről. Első alkalommal a bírósági eljárás során az alperes az alábbi tájékoztatást adta a fent említett vetőmag korábbi években történt feldolgozásának mértékéről:

– 2012/2013-as gazdasági év 24,50 mázsa (q = 100 kg),

2

- 2013/2014-es gazdasági év 26,00 q,
- 2014/2015-es gazdasági év 34,00 q,
- 2015/2016-es gazdasági év 45,40 q.

Miután az alperes ezt követően 537,75 euró (11,95 euró x 45 q) összegben megfizette a 2015/2016-os gazdasági évre az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi alaprendelet 94. cikkének (1) bekezdése alapján kártérítésként (méltányos díjazásként) követelt, az engedélyezett előállításért fizetendő egyszerű szokásos díjat (C díj = 11,95 euró mázsánként) (lásd: a Bíróság 2016. június 9-i Hansson kontra Jungpflanzen Grünwald GmbH ítélete, C-481/14, [omissis] [a nemzeti közzététel helye] [EU:C:2016:419]), a 2019. november 26-i ügyvédi beadvánnyal a felperes 2151 euró (az utólag megfizetett 310,70 euró és 406,30 euró összegű egyszerű díj beszámítása mellett a 2013/2014-es és a 2014/2015-ös gazdasági évre az átalánydíj négyszeresének megfelelő = 932,10 euró és 1218,90 euró) és 1613,25 euró (az egyszerű díj beszámítása mellett a 2015/2016-os gazdasági évre az átalánydíj négyszeresének megfelelő) összegű további kártérítés megfizetését követelte az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendeletnek (alaprendeletnek) az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági (végrehajtási) rendelet 18. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 94. cikkének (2) bekezdése alapján.

Az alperes az elsőfokú eljárásban vitatta a további fizetés iránti követelés megalapozottságát.

Az alperes azt az álláspontot képviselte, hogy a vetési díj helyett az egyszerű díj megfizetésével (az 1998. december 3-i 2605/98/EK bizottsági [végrehajtási] rendelettel összefüggésben értelmezett, 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági [végrehajtási] rendelet 5. cikkének (5) bekezdése) megfelelően kompenzálta a jogellenes magatartása miatt a növényfajta-oltalmi jogosultnál bekövetkezett kárt. A Bíróság ítélkezési gyakorlatával nem egyeztethető össze a további „büntető jellegű” átalány-kártérítés.

2020. december 4-i eljárást befejező ítéletével a [omissis] [az ítélkező testület összetétele] [Landgericht] Kaiserslautern (kaiserslauterni regionális bíróság, Németország) egy 0,25 eurós összeg kivételével helyt adott az utoljára előterjesztett kereseti kérelmeknek. A további kártérítés megítélésének indoklásául az ítélet az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági rendelet 18. cikke (2) bekezdésének egyértelmű szövegére hivatkozik.

Ez ellen irányul az alperes eljárásjogi szempontból nem kifogásolható fellebbezése, amellyel továbbra is az átalány-kártérítés és kamatai iránti követelés elutasítását kéri.

Az alperes álláspontja szerint az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági (végrehajtási) rendelet 18. cikkének (2) bekezdése nem egyeztethető össze az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi alaprendelet 94. cikke (2) bekezdésének előírásaival, és az Európai Unió Bíróságának ezért meg kell semmisítenie azt. Az

1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (alaprendelet) 94. cikkének (2) bekezdése ugyanis nem értelmezhető úgy, hogy lehetővé teszi a növényfajta-oltalmi jogosult javára – a jelen esetben a díj négyszeresének megfelelő összegű – átalány-kártérítés megállapítását. Az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi alaprendelet 94. cikke (2) bekezdésének első mondata alapján fizetendő kártérítés összegének sokkal inkább a növényfajta-oltalmi jogosultnál a bitorlás miatt ténylegesen és bizonyíthatóan bekövetkezett károknak a lehető legnagyobb mértékben megfelelő összegnek kell lennie.

A felperes ezzel szemben védelmébe veszi a Landgericht (regionális bíróság) általa helyesnek vélt határozatát.

A felperes jogi álláspontja szerint az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági (végrehajtási) rendelet 18. cikkének (2) bekezdése nem ütközik az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (alaprendelet) 94. cikke (2) bekezdésének előírásaiba, és a rendelkezés az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával is összhangban áll. Az oltalom alatt álló fajta szaporítóanyagának előállításáért fizetendő díj négyszeresének megfelelő összegű minimális átalány-kártérítés megállapítása észszerű módon teremti meg a szükséges érdekegyensúlyt a növényfajta-oltalmi jogosult jogainak – a kártérítés megállapításának feltételét képező – ismételt szándékos jogellenes megsértésére tekintettel.

II.

Az eljáró bírósági tanács felfüggeszti az előtte folyamatban lévő fellebbezési eljárást, és az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének b) pontja és második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé terjeszti a végzés rendelkező részének II. pontjában megfogalmazott kérdést.

Az alperes fellebbezése tárgyában hozandó döntés a fellebbviteli bíróság jogi értékelése szerint kizárólag attól függ, hogy az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági (végrehajtási) rendelet 18. cikkének (2) bekezdése érvényes-e vagy sem.

Az e rendelkezésben a Bizottság által szabályozott, a díj négyszeresének megfelelő összegű minimális átalány-kártérítés az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (alaprendelet) 94. cikke (2) bekezdése első mondatának lényeges elveivel ellentétes és ezért érvénytelen lehet.

Emellett szólhat, hogy már az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (alaprendelet) 94. cikke (1) bekezdésének is a jogbitorlást elkövető személy (az e rendelet 14. cikke értelmében vett, nem privilegizált mezőgazdasági termelő) által elért előny pénzbeli megtérítése a célja, amely előny az egyszerű díj összegének (méltányos díjazás) felel meg. Ebben az összefüggésben adott esetben úgy értelmezhető az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi alaprendelet 94. cikke (2) bekezdésének első mondata, hogy szándékos vagy gondatlan jogsértés esetén a növényfajta-oltalmi jogosult (csak akkor) jogosult az egyéb kár megtérítésére, ha a kárt konkrétan bizonyítani tudja.

A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint az Európai Unió Bíróságának eddigi ítélkezési gyakorlata arra utal, hogy az 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (alaprendelet) 94. cikke (2) bekezdésének első mondatával – az 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági (végrehajtási) rendelet 18. cikkének (2) bekezdésében foglalt szabályozással ellentétben – nem egyeztethető össze a minimális kártérítés normatív jellegű átalányosítása (lásd: a Bíróság 2016. június 9- i Hansson kontra Jun[g]pflanzen Grünwald GmbH ítélete, C-481/14, [omissis] [a nemzeti közzététel helye] [EU:C:2016:419], 32–34. pont; a Bíróság 2012. július 5-i Saatgut kontra Geistbeck ítélete, C-509/10, [omissis] [a nemzeti közzététel helye] [EU:C:2012:416], 39. pont).

Ezért felmerül a végzés rendelkező részének II. pontjában megfogalmazott kérdés, amelynek megválaszolására az Európai Unió Bírósága rendelkezik kizárólagos hatáskörrel. Az alaprendeletben foglalt felhatalmazás alapján elfogadott végrehajtási rendelet ugyanis nem térhet el az alaprendelet rendelkezéseitől, és ellentét fennállása esetén azt meg kell semmisíteni (lásd: az Európai Unió Bíróságának 1999. március 2-i Spanyol Királyság kontra az Európai Közösségek Bizottsága ítélete, C-179/97[, EU:C:1999:109]).

[omissis]

[aláírások és hitelesítés]

MUNKADOKUMENTUM